

Kapittel 9 Trinity

Villi satt som vanlig i pianobaren. Herfra kunne han behages med noe god musikk, lyrikk, drikk og sosial mystikk. Det var da forunderlig, reflekterte han, - alle de mennesker som tydeligvis endrer adferd når de kommer i internasjonalt farvann. Uten å kjenne noen av dem, - var det lett å se at noen koblet totalt av, noen hadde interne oppgjør og noen fant hverandre bedre enn noen gang før. Han sukket. Kanskje flere burde få en anledning til en sådan helg, - bare for rekreasjonens skyld. Uansett utfall, - endringer må til for å komme videre, - i den ene eller andre skjebnes retning.

Villi gjenkjente den diplomatisk diskre kremting fra kaptein Mik. Kan jeg by på noe? Villi ertet for han visste godt at Mik ikke kunne ta imot tilbudet. Nei, ellers takk, sa han med et skjevt smil. Men det er noen andre du veldig gjerne kan tilby noe. Villi hevet øyenbrynene. Det skal være særdeles diskret denne gang. Han kremtet igjen. Du har herved alle rettigheter i vinbaren, - også for gjestene. Villy hevet øyenbrynene igjen. Men, sa Mik i langdrag, - vær vennlig, prøv å tenke på fergens renomme og vår fremtid. Du ønsker å fortsatt bli her, ikke sant? Villi visste knapt hvilken utfordring han fikk av Mik - eller hvordan han kunne håndtere den. Si meg i det minste, denne gjesten, - hva slags vin foretrekker han? De foretrekker altervin, sa Mik og gikk.

Villi følte seg fanget. På et indirekte vis hadde han visst akseptert invitasjonen og tilbudet. Men skjenke teokrater og diskutere religionsfilosofi? Nei, det har gått så galt så mange ganger før, - og vil neppe bli bedre denne gang. Dessuten, det er vel den siste gang i kveld at jeg får smaken av min 'Virgin Libre' tenkte han og mikset en siste. Den var tross alt forfriskende og ga en viss oppmuntring til møtet. Tung, trett vin i munkers mengder, tenkte han umotivert. Vel, - det er best å være på godfot med Mik. Dessuten det kan jo være at disse personene er mere filosofiske enn dogmatiske.

Villi gikk inn i vinbaren og kikket rundt i lokalet. Han så ikke noen personer med engang det mest diskre religiøse symbol. Alle gjester synes å falle helt naturlig hen til å nyte de beste viner skipet kunne by på. Vel, det kan være de ikke er kommet enda, tenkte han og satte seg ved vinbaren. Hva skal det være, spurte kelneren tjenestevillig. Villi kikket på utvalget i hyllene og kjøleren. Et glass vanlig hvitvin og et glass eplejuice. Kelneren helte profesjonelt litt vin i et alt for stort glass. Denne Roma Bianco er bedre enn de vanlige, men siden din kredit er så god, - så tenker jeg du ikke har noe imot en smaksopplevelse. Villi møtte et tjenestevennlig smil. Sikkert ikke, - mumlet han og helte eplejuicen i vinglasset. Kelneren kvelte et gisp. Vin er for sterkt, sa Villi, man blir dehydrert og får tømmermenn. Dessuten, den eplejuice dere har er vel så god.

Villi fikk fred fra kelneren i en lang stund. Han nøt virkelig sin personlig cider, men kjølte den ned med noen isbiter. Kelneren gispet igjen. Villi funderte over hva møtet med Miks gjester kunne føre til. Han forsøkte å oppsummere sine religiøse holdninger. Det er aldri lett. Men etter så mange selvransakende skrivelier kunne det nok formuleres enkelt og populært. Problemet var heller at teokrater er hverken enkle eller populært innstilte, - ikke engang de populistiske protestanter. Allsang som katzenjammer, samt tvilsomme erkjennelser og misforståelser av gudommelige ord. Det har vært enkelt å påpeke den slags i menigheter. Men nå, - berusede teokrater med livslang filosofering? Det er en helt annen og ukjent liga.

Smaker det virkelig godt? Villi kikket over til sidemannen med spørsmålet. Han skakket på hodet og sa et usikkert, ja. Vil du prøve en? Villi fikk et diskret nikk og vinket på kelneren. Litt motvillig serverte han de to samme glass. Kelneren snudde seg brått da Villi igjen helt juicen i vinglasset. Han skubbet det over til gjesten, som tok det imot med en viss nøling. Skål, sa Villi og møtte hans blikk. Vel, skål da, var svaret. Hum, uttrykte han med en undring, og sa, ikke verst. Nettopp, det blir en ganske god cider. De smakte et par ganger på drikken. Nesten som en altervin, - ikke sant, spurte

Villi utfordrende. Hum, var responsen. Kanskje du vil bli med over til vårt bord? Villi ante nå at han hadde truffet sitt møte og fulgte etter.

Villi ble høflig mottatt av to andre eldre menn. De hadde hvert sitt rødvingsglass som de nøt. Dette er Villi, sa mannen. Jeg kalles Peder og mine kollegaer kalles Steffen og Valdemar. Kalles, spurte Villi. Vel, vi er på en uoffisiell reise i diskresjon. Vi foretrekker å ikke sammenblande privatliv og tjeneste. Villi trakk på det før han sa. Kapteinen sa jeg skulle møte noen her i vinbaren. Jeg vet ikke helt om jeg er i rett selskap. Kanskje jeg skal se meg litt mere rundt? Det er ikke nødvendig, sa Peder. Du er i rett selskap, - om du selv vil det, la han til. Villi nikket, det er helt fint for meg.

Det var stille i en lang stund. Villi følte at han burde bryte isen. Så hva er altervin egentlig? Er det hva dere drikker? Altervin er en helt ordinær vin, - det er velsignelsen som gjør forskjellen, sa Peder. Så den sider jeg mikset kan også være en altervin, - med velsignelse, mener jeg? Tja, i praksis kan den godt. Man laver jo også eplevin, ikke sant? Vil dere også prøve, spurte Villi de to andre mennene. Før de fikk svart, vinket Villi to fingre til kelneren som kom med to glass hvitvin og eplejuice. Villi mikset igjen og ga vinglassene til Valdemar og Steffen. Han skålte innbydende og alle løftet glasset og smakte på drikken. Reaksjonen var ikke helt til å tolke. En tanke slo Villi som han ikke klarte å holde tilbake. Med et forsiktig smil plumpet det ut, - det blir vel nesten som eple i Edens have dette her.

Steffen ble morsk. Den slags spøker man ikke med. Etter en liten stund la han til, det er som å høre en anti-Krist. Villi møtte et anklagende blick. Det er jeg i hvert fall ikke, sa Villi. Neivel, så sier du det da. Ja, det sier jeg, - kors på halsen. Kanskje du kan forklare deg, spurte Valdemar. Villi merket at anklagen satt dypere enn noen spontan kommentar. Antagelig var dette hovedgrunnen til den tilsynelatende tilfeldige invitasjon. Villi sukket dypt og tok enda en slurk av sin cider. Jeg er ikke blasfemisk, - så langt min forstand kan unngå det. Tross alt, ingen av oss er allvitende og heller ikke ufeilbarlige. Derimot, la han til, jeg er kjettersk. Det må jeg bare innrømme. Villi møtte tre kritiske blick. Kjettersk, i den forstand at jeg tillater meg å kritisere blasfemiske teokrater. Det var visst ingen måte at den uttalelsen kunne bli godt mottatt.

Villi ga Peder et spørrende blick og fikk et nikk tilbake. Han fortsatte. Tross alt, historien om arvesynden kan jo heller ses som en syndsforlatelse. Vi er jo ikke skapt perfekte, vi har innebygde feil og mangler som selvsagt fører til synd. Det kalles 'Built to Fail', - eller 'Built to Sin'. Man kan da ikke straffe hverandre for feil en er påført, - kan man vel? Selv, en avstraffer gjør syndige feil. En god gjerning ville vel heller være å lære den syndige hva som bør gjøres. De kritiske blick mildnet og ga Villi en viss optimisme. Den store synd var angivelig å tilegne seg viten og kle på seg klær. Jeg mener, selv teokrater vil vel ikke destruere sine skrifter, kle seg nakne og opptre som dyr. Steffen brast ut i et latterbrøl, som han hurtig kvelte med hånden. Villi ante at han hadde åpnet litt for humøret og fortsatte.

Kristus er en tittel og ikke noen person. Følgelig er Jesus en av mange Kristus. Dessuten, teokrater for det Gamle Testamentet anerkjenner ikke Jesus som Kristus, - og teokrater for Koranen ser han kun som en profet. Personlig anerkjenner jeg Jesus som Kristus i denne Age, - denne Fiskenes Æra. Men, spurte han, er det ikke så at det var flere Kristus før han og skal komme en etter? Spørsmålet hang i luften, mens de kritiske blick mildnet litt. Så, konkluderte han og tok enda en slurk. Spørsmålet er heller når den nye Age/Æra kommer, hvordan det nye Testament vil bli. Etter enda en kunstpause fortsatte han, - det er vel på tide ifølge kalenderen, - er det ikke? Det var ingen svar, - bare noen skeptiske blick.

Påstår du at det nye testamentet er foreldet, - at det ikke blir valid? Valdemar snakket for første gang. Dette er et litt vanskelig tema, må jeg innrømme. Men i min forstand er kun det aktuelle

testamentet gyldig, - ikke noen eldre og ei heller alskens profetiske fortolkninger. Villi visste godt at uttalelsene var provoserende og styrket ikke hans forhåndsstempel. La meg si det på en annen måte. Ingen, absolutt ingen av noen skriftlærde er allvitende og heller ikke i stand til å helt fatte hva noe Guds budskap opprinnelig var. Det er hva jeg faktisk beundrer og respekterer mest av alt innen religion, - den innrømmelse at religion handler om tro, - og ikke noen påstått allviten. Etter enda en slurk tilføyde han, dermed innebærer det en erkjennelse at ikke alt i testamentene er den hele og fulle sannhet, - og at noe er direkte feil. Feil, som man får sjansen til å rette opp i det neste testamentet. Den sjanse har menneskeheten nå ved den nye Æra.

Det ble et oppbrudd. Valdemar ba Peder over til baren for å bestille en ny vin. Steffen følte seg utilpass alene med Villi. Men allikevel, bød han Villi på en sigarett. Villi ble med han ut i ren høflighet. De hang over rekka, mens Steffen røykte. Villi gjenkjente lukten fra ungdommen og de noe eksperimentelle tider. Så, sa han etter en stund. Du mener at det Gamle Testamentet og Mosebøkene er ugyldige, - ikke sant? Vel, Villi prøvde å finne noen uprovoserende ord. Det er vel heller tale om en viss prioritering, - at det nyeste er mere gjeldende. Nåh, si det rett ut. Du tror Jesus står over Moses, ikke sant? Ingen mennesker er perfekte og alle er syndige på sitt vis, prøvde Villi. Kom nå med det, hva mener du er feil med det Gamle Testamentet? Villi prøvde å møte hans blikk, men Steffen stirret utover havet. Helt ærlig, sa Villi, det vil du ikke høre. Så kom blikket, åh jo, jeg har hørt det meste i mitt liv, - også ifra langt mere tvilende enn deg. Så gi meg i det minste den respekt å være ærlig.

Villi nølte. Han visste godt at hans tro kunne endre andres. Helst ville han la Steffens tro være i fred, men kunne heller ikke være uærlig under den oppfordringen. Antagelig kunne han uansett merke om Villi var ærlig eller ei. Det kom en pause som Steffen prøvde å bryte med å tilby en av sine sigaretter. Ellers takk, sa Villi og tok heller en slurk av sin lommelerke. Jeg kan fortelle deg om min tvil om det Gamle Testamentet på et par betingelser. Uhum. Det ene er at det oppfattes som min oppriktige tro som kan være feil i min uvitenhet. Tilgi meg om så. Videre vil jeg si det hele uten avbrytelser. Så får vi heller opplyse hverandre litt bedre deretter, - og kanskje jeg vil endre oppfatning. Det er alt jeg vil høre, sa Steffen. Vel, så vil jeg gjerne få si noen ord om Moses, Abraham og Noah. Det rykket i Steffen. Men han beholdt roen og lot Villi snakke fritt.

Det er selvfølgelig mye å si om Mosebøkene og jeg lar hele den historien om Edens Have være. Selv om det kanskje er den mest tvilsomme fortelling overhode, mumlet han. Ankepunktet, som virkelig setter hele det Gamle Testamentet i et tvilsomt lys er Moses selv. Man kan saktens stille tvil om det hele med de 10 landeplager og alt hva det innebar av uskyldiges skjebner. Men det er visst dessverre normalt med all den krig og elendighet mennesker påfører hverandre. Ikke at jeg forsvarer noe av det, men det er ikke direkte blasfemisk. Steffen kunne ikke holde seg. Mener du Moses var blasfemisk? Villi ga et irettesettende blikk. Kort sagt, sa han, ja, dessverre den mest blasfemiske person ifølge ham selv. Villi så Steffens oppgitte blikk. Villi kremtet, jeg kan ikke forestille meg noe mere blasfemisk enn å smadre Guds Ti Bud. Steffen stirret forskrekket i Villis øyne. Det var stille en lang stund mens lyden av skipets brytning gjennom vannet overdøvet.

Villi kremtet og snudde seg bort. Abraham, fortsatte han. Det var antagelig en vanskelig situasjon å etablere et samfunn i skjæringspunktet mellom Arabia, Egypt og Europa. Imperiene vokste over sine evner og over andres landegrenser. Tenk, de hadde så forskjellige skrift at enhver kommunikasjon måtte virke som dagens 'Aliens'. Det gikk visst heller ikke så godt med Abraham og Sarah sin diplomatiske tur til Egypten imperie. Hun ble steril og han kastret. I ettertid fikk man den modererte versjon om å kun ofre for huden. Nok om det, utbrøt Villi for å avdempe Steffens reaksjon. Abraham fikk sin førstefødte sønn med den egyptiske kvinnen Hagar. Blasfemien ligger i at Abraham beskylte Gud for å kommandere han til å drepe sin sønn. Men det var en engel som forhindret han i det

barnemord. I ettertidens forvirring og bortforklaring kan man saktens påstå at det var en test fra Gud. Men ærlig talt, ville den virkelige gode skaper av alt befale noe sånt? Var ikke Abraham heller ledet til en synd som kun en engel kunne forhindre? Steffens blikk var mere sjokkert enn anklagende denne gang. De satte seg på benken uten noen ord.

Etter en stund fortsatte Villi. Den tredje, og siste la han til med et skjevt smil, handler om Noah. Helt ærlig. Steffen ble nødt til å avbryte. Noah? Hva skal han beskyldes for? Villi kremtet og Steffen husket deres avtale. Det har egentlig ikke med Noah å gjøre, men heller den omskriving av Flodens årsak og konsekvenser. Kort sagt, den myte har intet med dets tid å gjøre, - kan man nå vitenskapelig bevise. Myten er plukket fra 10000 år gamle arabiske, greske og egyptiske legender. Det var en global flod for nesten 13000 år siden som utslettet det meste av flora og fauna i den nordlige halvkule. Det kalles i dag den yngre Dryas periode. Uansett, hva Noah angivelig reddet og forsømte, så er det unikt at det Gamle Testamentet gir Gud skylden for utsletting av sitt eget skaperverk. Det er ingen annen som våger den blasfemiske påstand at Gud med vitende vilje startet naturkatastrofen for å hevne en profets erkefiender.

Kort oppsummert, konkluderte Villi. På nesten 13000 år har det vært 6 testamenter. Vi kjenner foreløpig til 2 av dem. Men de vil alle bli avdekket med tiden, - kanskje noen som hieroglyfer eller annen skrift i de 10000 år gamle ruiner verden over. Skal alle disse testamenter være overordnet det Gamle Testamentet, det Nye, eller det Nyeste? Selv tror jeg det er best at menneskeheten oppdaterer og omformulerer til noe som bedre passer vår nåværende og fremtidige eksistens. Villi stoppet der. Det var en lang stillhet. Vinden var frisk, men kald. Skal vi ikke gå inn til de andre, spurte Steffen. Meget gjerne, svarte Villi og fulgte etter ham inn i vinbaren igjen.

Nåh, den sigarett må ha vært lengere enn vanlig, sa Valdemar. Det kan du si, svarte Steffen med minst 3 mulige betydninger. Vel, vi har i det minste fått et bedre innblikk i fremtidige alterviner. Riktig lovende la Peder til. Nåja, repliserte Steffen, så er dere kanskje mere snakkesalige og forhåpentlig lydhøre nå. De trakk på skuldrene. Det er vel kanskje litt problematiske med alskens prekener at det snakkes og snakkes, men sjeldent lyttes? De to ble skeptiske. Hva mener du? Jeg mener at jeg har lyttet til vår gjest, - virkelig lyttet som vi alle burde gjøre. Så kanskje dere også skulle lytte likeså mye? Villi ble bekymret. Han synes han hadde uttrykt seg langt utover sitt normale. Hva var det forresten som fikk han til å bli så åpenhertig? Nåh, så du tror ikke at vi kan håndtere enda et skriftemål, humret Valdemar. Steffen la bare hodet på skakke som i en utfordring.

Ok, sa Peder, skal vi skrifte litt, her over bordet? Du vet antagelig at vår organisasjon har eksistert i 2000 år, - og det er selvfølgelig ikke uten grunn. Det er på grunn av skrifte, spurte Villi. Blant annet, ja. Vi vet det meste og har de beste kilder. Så, du er klar, kan jeg forstå? Villi ante at det ble en ny runde med direkte tale. Av en eller annen grunn ante han det godt og at det ikke var noen vei utenom. Vel, i så fall, får jeg tale fritt, ikke sant? Steffen nikket tydelig. Villi var allikevel litt bekymret for Peder sine reaksjoner. Han vinket på kelneren og sa, gi den herren den vin han helst ønsker. Peders blikk lyste opp. Han bestilte et glass av en type som Villi ikke engang kunne uttale. Kom med hele flasken, la Villi til. Smilet til Peder ga Villi mot til å fortsette sin frimodighet.

La meg først si noe om de 7 dødssynder, sa Villi. Peders respons var åpen. De 7 dødssynder er visst; hovmod, grådighet, begjær, misunnelse, fråtseri, vrede og latskap. Er det ikke rett? Peder nikket. Jeg ser dem ikke som noen straff. De er heller advarsler fra Gud at de kan føre til døden, - ikke at noen skal straffe andre for dem. Det ville i så fall være rett blasfemisk om noen mennesker straffet andre for ens medfødte synd. Tross alt, la Villi til, vi har våre arvesynder som en del av Skapelsen. Peder ble litt urolig. Er det ikke så at ethvert menneske er skapt syndig og derfor handler syndig. Dessuten, det er Guds, ikke noe annet menneskes, oppgave å eventuelt dømme for disse dødssynder. Synden kan

bli straff nok i seg selv. Villi så at uttalelsen frustrerte og avsluttet temaet med å si, det var allikevel ikke dette jeg ville skrive om. Vinen kom i tide og Peder nøt virkelig den første sipp. Deretter tok han stadig slurker inntil glasset var tomt. Den er visst godkjent, sa Villi og skjenket til alle.

Jeg har heller et spørsmål, fortsatte Villi. Finnes det ingen katolsk bibel? Nå spør du om mere en jeg vet. Jeg er jo ikke allviten, er jeg vel? Han humret i sitt glass. Det med Gutenbergs masseproduksjon og tvilsomme oversettelser er visst ikke noe vår kirke står for. Det er selvfølgelig katolske skrifter, samlet i bøker, men vi har en sterk kontroll. 'Intellectual Property Rights', vet du. Eller kan man si 'Spiritual Property Rights', humret han. Åndsverk? Skål for det, responderte Peder.

Et annet spørsmål. Har ikke protestanter sjel? Peder ble meget betenksom. Sjelenes vandring er uransakelig. Det finnes selvfølgelig sjeler utenfor den katolske menighet. Nei, sier du det, avbrøt Valdemar sarkastisk. Deres blikk møttes. Peder forsto han burde moderere tema om sjel for fredens skyld. Vel, sa han unnvikende. For sjelefredens skyld får vi heller la det tema ligge. Igjen får jeg bare innrømme at jeg ikke vet med sikkerhet. Men protestanter kunne saktens vie det tema langt større oppmerksomhet. Man kan jo undres om visse protestantiske presters sjeleliv.

Så er det et tema som jeg selv er ganske så opptatt av. Hvordan kan Paven være etterfølger av både Jesus og Pontifex Maximus? Er det en forbindelse dem imellom. Det var da et usedvanlig skifte som foregår her? Meningen er at du skal berette ikke jeg. Vel, sa Villi, så får jeg vel heller erkjenne min tro om den arv. Han tømte sitt glass og vinket på enda en vin av samme type. Han kremtet. Vi er enige om at jeg får tale fritt uten avbrytelser. Så vil jeg også håpe at eventuelle misforståelser kan skyldes at Adam burde spist mere det eplet. Eller drukket, sa han og tømte sitt glass med cider.

Jeg regner med at dere alle kjenner godt til historien om forholdet mellom Romas keiser Julius og dronning Cleopatra av Egypt. Deres førstefødte sønn, Caesarion, alias Ptolemy XV Caesar, var arvingen av et felles romersk-egyptisk imperie. Julius hadde allerede fått tittelen gud, hvilket gjorde Caesarion til en sønn av gud. Julius ble hakket i hjel, som i det egyptiske skript om Seth vs Osiris. Julius adoptivsønn, Octavius, arrangerte Kleopatras død. Hennes grav er for øvrig ikke avdekket enda. Men, sa Villi og tok enda en sipp. Caesarion, sønn av gud, kongen over alle konger, arvingen på jord, ble avlivet i en alder av 15 år. Hvordan, vites ikke. Det er vel allikevel sannsynlig at han ble korsfestet, - så som de 500 gladiator til Spartacus. Hvem vet? Ikke jeg. Men dette skjedde 30 år før Jesus fødsel og hans flukt fra romerne til Egypt. Jeg har med andre ord tvil om hvem var den virkelige Kristus, Egypts frelser.

Villi fortsatte. Pontifex var etruskiske prester fra nord-Italia. Det var en mektig prestestand i Europa som overtok det romerske imperie og utvalgte sin pontifex Maximus. Pontifex er nå synonymt med biskop og Maximus som biskopen av Roma, - Paven. Paven sies også å være Kristus sin etterfølger, via sin disippel Peter. Villi skyndte seg med å tilføye at dette er nå allmenn informasjon som enhver kan finne i troverdige leksikon på nettet. Men, sa Villi betenkende. Min tvil bunner ikke i det skrevne, men det uskrevne. Han løftet blikket og møtte Peder sine blanke øyne. Finnes det ingen skriftlig berettelse om dette av hverken Gud, Jesus eller noen andre gudommelige? Det er da vel rimelig å tvile på skrifter fra mennesker med arvesynd. Han tømte glasset med eplesider og kikket ned. Peder stirret lenge på han før han tømte begeret med sin favoritt altervin. Så ble Det stille rundt bordet en lang stund.

Valdemar brøt stillheten. Hva så Villi? Er det Koranen du heller til? Villi brøt ut i et fnis. Nei, så absolutt ikke, sa han med et lettet smil. Nå er det ingen muslimer her i vinbaren, så jeg kan jo ikke tillate meg å tale uten deres forsvar. Villi var ikke sikker på hvem som mumlet, å jo, det må du veldig gjerne. Villi humret, vel, i ytringsfrihetens navn og Guds gave i Eden, så kan en vel ytre noe om det

kvasitestamentet også. Stakkars erkeengel Gabriel, som blir beskyldt av blasfemiske teokrater for å stå for alskens bestialiteter. Enda verre, er at deres pre-islamske halvgud får hovedskylden for det hele. Man kan nesten forestille seg dommens dag, når det endelig konfronteres med sin gudommelige syndebukk. Villi kikket opp. Jeg regner med at enhver her vet at fatwa ikke har noen som helst religiøs legalitet, ut over at en uautorisert teokrat har utstedt en kriminell ordre i ens guddoms navn. Det var antydninger til nikk.

Vel, sa Villi og fortsatte etter en slurk. Persia har mange forsøk på teokratisk Coup d'Etat. Det Nye Testamentet ville som nevnt være en legitimering av kuppet mot Egypt. De teokratiske kriger mellom Persia og Egypt var så forskjellige som narkotika vs hypnose. Uansett, det feilet forferdelig av mange grunner. Det ene er Roma-Egypt alliansen, noe annet er de tidligere 10 landeplager og noe tredje er det kristne romas korstog. Utgangspunktet er at Pontifex Maximus ble nødt til å flytte ut av Roma da dets evige hellige ild ble slukket og Heliopolis smadret. Det kristne Roma eksisterte i 1000 år, - men så var kalenderen slutt. Det var bare å legge ned og flytte igjen.

Imens det nye testamentet var så gjennom-revidert at det var nærmest meningsløst, kokte pre-islamister sammen noe fra egyptisk mytologi, moses fataliteter og Cæsarions, - unnskyld, Jesu disipler. Alt dette med Gabriel som syndebukk. Ikke et eneste ord fra Allah, - som om Iblis selv kunne ha diktert noe av skriftene. Uansett, de diktatoriske massepsykotiske trusler var simpelthen et forsøk på å eliminere Gamle Testamentet og erstatte Nye Testamentet. Tilsynelatende fungerte det, når Roma² flyttet ut for å danne Roma³. Med hjelp av kinesisk teknologi, mongolsk terrorisme og huneres okkultisme kunne det persiske teokrati påstå at de vant en krig.

Villi trakk litt på det. Etruskerne, det europeiske religiøse grunnlag for pontifex og kristendommen, - er nesten 13000 år gammel. Reaksjonen rundt bordet ble usedvanlig synlige. Vel, jeg kan komme tilbake til den tesen. Men poenget i denne sammenheng er at det som kalles åsatro, - vikingenes tro, - er direkte sammenfallende. Uansett, det er en misoppfattelse at aser og vaner kjempet mot kristne. Den strid var omtrent 1000 år etter Kristus. Det vil si at teokrater av det para-testamentet hadde iverksatt sitt globale erobringstokt allerede i 500 år. Dette var kristne og hedninger virkelig trette av og slo tilbake – sammen.

Med andre ord, vikingenes fiender var ikke , eller jøder, - de sloss sammen imot islamister for å redde sin kultur og tro. Eksempelvis, som illustrasjon på absurd sverting av forsvarere mot den slags islamske stater. Grev Dracula var selvfølgelig ingen vampyr, okkult zombie eller ondskapens herre. Det var en greve som forsvarte sitt land med motsvarende metoder til islamistiske janitsjarers grusomheter. Villi trakk pusten. Det er et eget tema som kan snakkes mye om i dagens lys. Problemet er dog at den slags vanvittige massepsykoser driver ekstremister den dag i dag.

Det ble en lang pause. Deltagerne koblet av med sine egne gjøremål, som å late vannet, strekke bena og sjekke mobiltelefonen. Så ble det også tid for noe småpludder. Villi la merke til at Valdemar noen ganger drysset noe i sin vin. Han var nysgjerrig lenge, men spurte når de to var alene. Hva er det du drysset i din vin? Åh, det? Det er bare noen urter jeg behøver for helsens skyld. Urter? Ja, de naturlig ingredienser er de beste, ikke sant? Ikke noe asiatisk synth-dop, vel? Overhodet ikke. Selv om. Valdemar avbrøt seg selv og trakk litt på det. Det finnes selvfølgelig naturlig urter øst for Ural også. Kan jeg få smake litt? Valdemar avfeiet Villis spørsmål. Jeg vil nødig være uhøflig og selvisk etter din generøsitet, men disse urter er ikke noe man bare hiver i seg. Villi lot svaret være, men tenkte sitt.

De to andre kom tilbake og satte seg ved bordet. Du har ytret deg ovenfor oss alle, - utenom en, sa Steffen. Alle kikket på Valdemar. Vi har allerede snakket ferdig, forsøkte han. Peder og Steffen ristet

på hodet. Kom så, Villi, sa Peder. Si hva du har på hjertet i forhold til ROC, den Russisk Ortodokse Kirke. Villi rørte en god stund i sitt glass for øyensynlig å blande vinen, juicen og isbitene. Jeg vet ikke hva det er, sa han med nedsenket hodet. Jeg er sjeldent så frittalende som her og nå. Kanskje det skyldes dere som personer, kanskje det er mitt engasjement, kanskje det er noe helt annet. Kanskje, sa Peder. I alle tilfelle, fortsatte Villi, det er vel bare rimelig at jeg ytrer meg om den russisk ortodokse kirke også. ROC, - det tredje Roma, la han til.

Jeg har vel allerede antydnet at den Kirke ble konstituert i Moskva i stedet for Kiev. Den gang hadde man et nærmere forhold mellom russere, russere og russere. Dagens landegrenser var annerledes. Uansett, i 1000 år, og særlig etter utvandringen fra det kristne Roma – så feilet etablering av det tredje Roma fremfor Kiev. Det er en lang og tvilsom historie om erobrede våpenskjold, en prinsesse og noen dissidente teokrater. Etter kort tid, og etter avvising av 100 gifteklare jomfruer, klikket det for Ivan, - sammen med den utvalgte og resten av familien. Villi kremtet for å understreke at det kommer noe helt annet. Uansett, hvor det tredje Roma havnet og hva i all verden argumenter og beviser var, - så har utviklingen gått vanvittig galt. Reaksjonene rundt bordet var til å føle på. Kan dere ikke se det? Det selverklærte tredje Roma kollapser i disse årene, som hvert eneste århundre siden 1500-tallet?

Såh, fortsatte Villi. Den treenige kirke sitt problem var ikke folk fra heden, et folk som helst vil beholde sin julefred. Kirkens problem er dens egen interne splittelse og dets årsak. Deri kan man kanskje finne ut om hvordan vende kirkens selvskadning – og årsaken til de globale følger. Årsaken er den såkalte 'The Great Scism', som førte til splittelse i det katolske Vest og det ortodokse Øst. Dets 1000 års krig mot seg selv har store ringvirkninger på det øvrige samfunn, spesielt med det forrige århundrets verdenskriger mellom Øst- og Vest-blokkene. Villi fikk alles interesse. Dette var noe de alle hadde hørt om, men som absolutt ikke ble omtalt offentlig. Mange personer var ekskommunisert av å si mindre.

Villi forsøkte å forklare sin oppfattelse litt mere diplomatisk. Det teokratiske faktum er at den treenige kirke ble splittet i Øst ortodoks og Vest katolsk i året 1054, da en supernova lyste opp som Betlehems-stjernen gjorde. Det oppstod beviselig en fundamental krise i kirken, som ikke er løst på disse 1000 år. Det vil heller neppe bli rettet opp før et tilsvarende mirakel trigger det. Nå må det også sies at astrologi, mytologi og teologi ikke er noen eksakt vitenskap. Det er riktig at Krabbetåken er i Tyrens horn, rett over Orions hode, så det blir vel litt poetisk å forestille seg at Tyren omsider fikk revansje mot denne jegeren og matadoren Orion. Eller sagt med andre ord, – den opprinnelige Egypten testamentet, Tyren, gullkalven, sin revansj over Stenbukkens og Fiskenes Testamentet.

Vel, fortsatte Villi hastig etter en tørsteslukker. Orions belte, Sirius og Sydkorset danner tid og sted for nye astrologiske Age, Æra. Villi tok en pause i sin iver og så på tilhørernes blick at han igjen hadde beveget seg alt for vidt ut i astronomisk filosofi. Det kunne tolkes som noe astrologisk okkultisme. Villi merket uroen og skepsisen rundt bordet. Han ville så gjerne benytte denne anledning til å fullføre sitt resonnement, uansett prisen for udiplomatiske uhøflighet.

La meg prøve å si det fra en annen synsvinkel. Villi hevet glasset til erkjennelse i en skål. Tsardømmets legitimering er basert på den påståtte seier over de tre mongolske/tatarske khanatene i Kazan, Astrakhan, Sibir, - og dermed den østlige terroren mot Vesten. Likevel viser historien at de gylden-røde hordene ganske enkelt fikk passerte gjennom Moskva hvert århundre for sine utrenskninger av vestlige kristne. Men som sagt, i bunn og grunn ble den Treenige kirken splittet fordi den uforklarlig ny 'ledende' stjerne etterlot kirken i dysfunksjonell forvirring. Tengri teokrater fra Øst brukte denne forvirringen til å infiltrere med mongolsk/tatarisk sjamanisme med sine 99 åndelige guddommer. I forrige århundre ble den sibirske svarte sjamanen Rasputin senior brukt i

Kreml for å gjøre ende på Romanov dynastiet sitt 'vestlige' tsardømme, - samt det tyske, østerrikske/ungarske og Vatikanets regimer. Sammenhengen? Villi spurte seg selv høyløyt uten å vente på svar. Kartene over Europa er temmelig ens på 1300 tallet og 1900 tallet. Det er det røde flagg, det mongolsk svastika og en anti-Krist.

Villi ble distraherert av at Valdemars blick var tilsynelatende fiksert på noe helt annet. Villi snudde seg for å se, men så intet. Umerkelig drysset Valdemar noen urter i hans vin. Villi snudde seg tilbake og spurte Valdemar, så du noe? Valdemar trakk på skuldrene og hevet glasset til en skål. De to andre gjestene betraktet stille at glassene ble tømte. De ventet en stund til det svartnet for Villi og hans panne dunket i bordet.